

Tučňák z Queen

Velevážené dámy, ctění pánové! Vítejte v našem netradyčním šapitó! Artistické kruhy vystřídá oprátka, žonglovací kuželky prázdné láhve od piva. A proč by vás měla bavit tak obnošená a přežitá postava klauna, když tu máme opilce?! Není již on sám svou podstatou šašek? Dokáže neštěstí druhých opravdu pobavit? Přesvědčme se!

Kdyby se před premiérovým představením Kytarista z Black Dogs s podtitulem takřka nemá groteska, uvedeného HaDivadlem 6. května 2009, objevil principál v úhledně upraveném a blyštícími knoflíky oslňujícím červeném kabátci, jistě by volil podobná slova, aby zaujal dychtivé publikum.

Informace na programu jen v obrysech nastiňují, co může divák od premiérového představení očekávat. Martin Siničák, jako Evžen (bývalý člen rockové kapely Black Dogs) a Sergej Sanža jako bezdomovec však na jevišti předvádí příběh trochu jiný.

Režisér Luboš Balák útočí na napjaté obecenstvo od prvních chvil představení, kdy se zhasnou světla a divák marně čeká bezmála minutu na zvukový záznam, jež ho i nadále obklopeného tmou v sálu, vtahuje do prvních okamžiků hry. A jak se brzy dozvídáme, také posledních okamžicích Evženovy cesty k rockovému nebi, neboť je zbytkem kapely navždy vykázán pro alkoholické sklony a nezodpovědnost.

Evžen je zbaven nejsilnějšího a evidentně i jediného smyslu života a podléhá osudu – tedy alkoholu. Při ne zrovna přesvědčivých pokusech o složení písně padá na Evžena jeho samota a sebezklamání a tak se přesouvá ze své židle, stojící za stolem, na židli druhou. Ne však, aby se na svět podíval z jiného úhlu, ale kvůli oprátce, jež se nad ní pohupuje. Těžká a ponurá kytarová melodie doplňuje a snad i ironizuje celý obraz. Slabá vůle a sebelítost však zvítězí, stejně jako alkohol, po kterém se hned po sestoupení z židle vrhne. Vše se bez jediného slova opakuje dokola. A opakovalo by se snad až do delíria, nebýt nařikání a volání o pomoc, zaznívajícího z ulice. „Ticho!!!“ Opravdu první slovo, které na jevišti zazní. Na Evženovu výzvu nikdo nereaguje a tak se ztrýzněný Evžen musí vydat pouliční křiklouny usměrnit. Přípraveného diváka nepřekvapí, že se vrací s postarším mužem v šedém baloňáku. Netrvá dlouho a bezdomovci dochází, jaká se odehrává situace v poskytnutém azylu. Začíná proto vymýšlet způsoby, jak Evžena od sebevražedných myšlenek odvést.

Pohybové kreace artistického charakteru, například ve hře na aquabely, detailně vypilovaná mimika, ironicky přehnaná gesta rukou, zesměšňující patos a poťouchlé nápady, valící se z bezdomovcovy hlavy jeden za druhým stejně jako poklady, vytažené

z bezdomovcovy obrovské červenočernobíle kostkované igelitové tašky jakoby náhodou vždy, když jsou nejvíce potřeba, jsou těžištěm, opírajícím se o bránice diváků.

Název představení vybízí diváka ke klamnému závěru, že hudba tohoto představení bude pouze jednoho žánru. Avšak autor hudby k představení Mario Buzzzi pestře mění hudební styly s takovou rychlostí, s jakou se mění nečekaně rozesmáté obličej diváků, ještě před krátkou chvílí nevěřicně hledících s polootevřenými ústy na komediantské kousky drsně oděného rockera a houmlesáka v podvlíkáčím úboru „ala Freddy Mercury“. Rockovou hudbu střídá jazzová melodie němých grotesek 20. let při hře na anglického pochůzkového strážníka. Tučňácké číslo, které bylo příliš i na bezdomovce, neboť ze hry vystoupil, doprovázela naivní flašinetová melodie, výtečně podtrhující postavu rockera středního věku hrajícího fotbal s potapěčskými ploutvemi na nohou, od hlavy k patě navlečeného do semyšového kostýmu tučňáka bez očí s oranžovým vycpaným kšiltem na místo zobáku, přepadávajícího Siničákovi až pod nos.

Premiérové představení Kytarista z Black Dogs bylo více než vydařeným pokusem o klauniádu, mísící se s pohybovým divadlem a pantomimou. Zautomatizované každodenní pohyby každého z nás zde nabývaly nových rozměrů a malicherná gesta rozvracela harmonické nálady. Schopnost obou herců bez jediného slova vyjadřovat tak konkrétně abstraktní pocity vzbuzovala bez pochyby respekt někde v podvědomí nadmíru pobaveného publika.